

ADUNAREA LUI DUMNEZEU privită sub cinci aspecte

S-a mai spus că cuvântul ,adunare' este o traducere a cuvântului grecesc ,eclesia'. Unii au tradus cuvântul prin ,biserică', alții prin ,adunare'. Cum se traduce acest cuvânt este mai puțin important decât ceea ce semnifică el. Ori de câte ori ne referim la el, ar trebui să folosim mereu același termen, nu o dată ,biserică' și altă dată ,adunare', ca să nu cauzăm greșeli.

,Adunarea' este totalitatea acelor pe care Duhul Sfânt i-a chemat afară din lume, dintre iudei, dintre neamuri sau națiuni: aceștia sunt copiii lui Dumnezeu, credincioșii. De aceea putem traduce cuvântul ,eclesia' și cu ,cei chemați afară', care este, de fapt înțelesul de origine al cuvântului. Ori de câte ori găsiți în aceste rânduri folosit termenul acesta, întotdeauna este vorba despre totalitatea copiilor lui Dumnezeu, din care o mare parte se află acum la Domnul. Mai există și alte adunări și comunități, dar cu acestea nu se ocupă acest studiu. Acest termen este folosit pentru prima dată în evanghelia după Matei 16.18, unde Domnul spune: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Aceasta este Biserica despre care Domnul spune ,Biserica Mea'. Pe aceasta o zidește El Însuși pe stâncă și de aceea porțile Locuinței morților nu o vor birui. Noi citim despre ea că Hristos a iubit Biserica „și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. (Efeseni 5.25-27) Biserica este lucrarea Domnului Isus Hristos Însuși; acesta este motivul siguranței sale: pentru că este construită pe stâncă, nu poate fi zdruncinată. Hristos Și-o va înfățișa fără cusur și nimeni nu-i va găsi nicio pată. În Cuvântul Adevărului ea este numită ,Biserica' dar și ,Biserica lui Dumnezeu' (1 Corinteni 1.2; 10.32; 11.16; 15.9; 2 Corinteni 1.1; etc.), ,Biserica Dumnezeului celui viu' (1 Timotei 3.15), Biserica lui Hristos' (Romani 16.16), ,Biserica în Hristos Isus (Efeseni 3.21), ,Biserica sfinților' (1 Corinteni 14.33), ,Biserica celor întâi născuți' (Evrei 12.23). Când în Cuvânt se folosește termenul ,biserici', atunci este vorba despre bisericile locale, de exemplu biserica din Roma, biserica din Corint, etc. Toate bisericile împreună alcătuiesc Biserica. Bisericile cu principii și nume felurite sunt total străine de Cuvântul Adevărului. Aici nu găsim biserici: catolice, evanghelice, protestante, luterane, reformate, unite, episcopale, etc., și nici biserici statale. Deja în Corint s-au format partide, în care își dădeau nume pentru a se deosebi de ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Unii au zis: eu sunt al lui (de la) Pavel; alții au zis: eu sunt al lui (de la) Apolo; alții: eu sunt al lui (de la) Chifa, iar alții: Eu sunt al lui (de la) Hristos. Apostolul Pavel condamnă toate aceste denumiri diferite și le caracterizează pe toate drept ,lumești'. (1 Corinteni 1.10; 3.1) Alte biserici care vor să aibă nume după placul lor, vor trece. „Domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.” (Efeseni 3.10). „Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli, al doilea, prooroci, al treilea, învățători, apoi, pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” (1 Corinteni 12.28) Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc și toți ar vorbi în alte limbi și ar intra și de cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni? Dar dacă toți proorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru. (1 Corinteni 14.23-25) Capul acestei Biserici este Domnul Isus Hristos însuși (Efeseni 1.22; Coloseni 1.18; Efeseni 5.23). Hristos iubește Biserica, o hrănește și o îngrijește (Efeseni 5.29). Ea este întru totul dependentă de El. Dacă El n-ar îngriji-o, dacă n-ar susține-o și n-ar apăra-o, ea nu și-ar putea menține locul. Adunarea, ca și copiii lui Dumnezeu, este privită din diferite puncte de vedere. Ea este:

1. Trupul lui Hristos,
2. Omul cel nou,
3. Templul lui Dumnezeu,

4. Mireasa lui Hristos,
5. Perla prețioasă.

TRUPUL LUI HRISTOS

*»Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui«
(1 Corinteni 12.27)*

Aceste cuvinte le scrie apostolul Pavel Bisericii lui Dumnezeu „care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfințiți și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Hristos Isus, Domnul lor și al nostru.” (1 Corinteni 1.1) Toți cei numiți aici formează trupul lui Hristos, căci ei sunt aceia cărora apostolul le scrie în 1 Corinteni 12: voi sunteți trupul lui Hristos. Fiecare sfânt în parte este un mădular al trupului lui Hristos. Ca urmare, fiecare are sarcina sa deosebită și foarte precis stabilită, are un loc de ocupat (de umplut), adică acela pe care Dumnezeu i l-a stabilit în trup. În cele de mai sus ni se arată relația dintre mădulare (copiii lui Dumnezeu), individual, așa cum ne este foarte clar prezentat în 1 Corinteni 12. „Am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup” (versetul 13); „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.” (versetul 26). Dacă ne privim trupul, vom avea o imagine potrivită a Bisericii, o imagine pe care toți o înțelegem foarte bine. Nici un mădular nu și-a hotărât singur locul sau nu slujește trupului după cum crede el de cuviință. Toate mădularele sunt supuse capului, căruia i se supun cu bunăvoință și bucurie și de care se lasă folosite ca să slujească întregului, trupului. Capul este acela care conduce tot trupul. Când unui om îi vine vreo idee sau ia o hotărâre, mădularul respectiv ia o atitudine potrivită sau, mădularele de care este vorba se pun în mișcare pentru a îndeplini hotărârea, fiecare în funcție de ce intenționează capul. Astfel Hristos a fost „dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” (Efeseni 1.22-23) El cârmuiește fiecare mădular în parte (nu un mădular pe altul) și tot El cârmuiește trupul întreg, Biserica, prin Duhul Sfânt. De aceea, ar trebui ca tot ce se întâmplă în Biserică sau tot ce face un mădular, un copil al lui Dumnezeu, să corespundă gândurilor și voinței Domnului. Mădularele să arate dragoste unele față de altele și să-și slujească reciproc. Dacă nu este așa, dacă unuia singur i se lasă în seamă toate grijile Bisericii, atunci ceva nu este în ordine. Dacă în Biserică toate se petrec după gândurile Domnului, atunci mădularele luminează ca niște lumini în lume, iar Biserica este o mărturie puternică, ținând sus Cuvântul vieții. (Filipeni 2.15) „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda.”

OMUL CEL NOU

*»Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea și, în trupul Lui, a înlăturat vrășmășia dintre ei, legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur, prin cruce, prin care a nimicit vrășmășia.«
(Efeseni 2.14-16)*

Acesta este un cu totul alt punct de vedere decât cel anterior, cu toate că este aceeași Biserică, cea despre care este vorba aici. Este vorba despre relația Bisericii cu marele plan de

mântuire a lui Dumnezeu, care nici pe de parte n-a fost încă dus la împlinire. O mare parte a planului de mântuire se va desăvârși atunci când omul cel nou își va fi atins deplină maturitate (când va fi desăvârșit). „Știm că până în ziua de azi toată firea suspină și suferă durerile nașterii; și firea așteaptă cu o dorință înfocată, descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8.22 și 19) Descoperirea fiilor lui Dumnezeu sau a omului nou se va face odată cu ruperea celor șapte pecetei din Apocalipsa 6. „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor.” (Apocalipsa 10.7) În Apocalipsa 5 începe clipa nașterii; o creație cu totul nouă se ivește; efectul ei este desăvârșirea tainei lui Dumnezeu. În timpul prezent se împlinește prima parte a marelui plan de mântuire a lui Dumnezeu, formarea tainică a omului nou în ascuns. Omul nou este omul după gândurile lui Dumnezeu, în care toate planurile și hotărârile sale ajung la împlinire; el este omul din cer. ‚Din cer’; cuvântul ‚din’ arată atât locul dar și (omenește vorbind) materialul din care omul provine. Cum primul om a fost din pământ (țărână) sau al pământului, adică este făcut din pământ și domiciliul său este pe pământ, tot așa omul nou este din cer și al cerului. Acest lucru pare să fie mai greu de înțeles pentru rațiune, dar în acest caz rațiunea nu contează, ci numai credința, prin care se poate înțelege acest lucru. Omul nou este Hristos, format din cap și mădule, care au fost adunate prin Duhul Sfânt, dintre: iudei și neamuri și din toate națiunile, popoarele, semințiile și limbile. Temelia acestei lucrări este crucea de la Golgota. Acolo a fost surpat zidul despărțitor al îngrădirii, care despărțea pe iudei de neamuri. Aceasta nu este împlinirea din Ioan 10.16. Acolo este vorba despre Domnul Isus care, în veacul viitor va conduce națiunile la Israel, le va împăca cu el. Israel va ocupa o poziție specială, deosebindu-se de neamuri. În împărăția de o mie de ani, toate popoarele se vor sui la Ierusalim, pentru a se închina Domnului oștirilor și să țină sărbătoarea corturilor. (Zaharia 14). Nu a fost o taină, ci s-a știut de mult că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în Avraam. (Geneza 12.3) Taina despre omul nou, al cărui trup va fi alcătuit din iudei și neamuri, unde orice deosebire națională va înceta, „n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri.” (Efeseni 3.5) Dar acum a fost descoperită sfinților apostoli și profeților, în puterea Duhului. Această taină i-a fost descoperită apostolului Pavel prin revelație; ea este tema Evangheliei celor netăiați împrejur. În epistola către Galateni 2.7 nu se spune că Pavel trebuie să vestească Evanghelia printre neamuri, în timp ce apostolii ceilalți să vestească iudeilor aceeași Evanghelie, ci sunt două Evanghelii diferite, care nu trebuie confundate, cu toate că ambele au ca temelie pe Hristos crucificat. De aceea se numesc ‚Evanghelia celor netăiați împrejur’ și ‚Evanghelia celor tăiați împrejur’. ‚Evanghelia celor netăiați împrejur’ conține o cu totul altă revelație a lui Dumnezeu; este Evanghelia lui Pavel, despre care el spune: „După Evanghelia mea” (2 Timotei 2.8).

TEMPLUL LUI DUMNEZEU

»Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?«
(1 Corinteni 3.16)

Templul lui Dumnezeu ne oferă încă o imagine a Bisericii. Templul este lăcașul sau locuința lui Dumnezeu. 1 Petru 2 ne spune că temelia acestui templu este Isus Hristos. Pe El se zidește sfântul Templu în Domnul. De la El vine toată puterea, El ține toată zidirea, cu El trebuie să fie unite pietrele vii din care va fi zidit templul, cu El trebuie să aibă ele o relație corectă. Apostolul Pavel, ca un zidar înțelept, a pus temelia (1 Corinteni 3.10). Nimeni altcineva nu poate pune altă temelie, decât cea care a fost pusă (și este pusă), care este Isus Hristos. Dar Hristos este și cheie de boltă, piatra de vârf, capul unghiului, cununa, care încununează toată lucrarea. De aceea este scris: „... piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți

zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, în Duhul.” (Efeseni 2.20-22) Toată clădirea crește spre El, spre Cap, în sus și în curând va fi terminată. Dacă vom privi atunci Templul fie de sus, fie de jos, Îl vom vedea mereu pe Hristos, care este totul în toți. Dar Templul lui Dumnezeu nu este numai pentru prezent, ci și pentru veșnicie. Toată veșnicia el va fi lăcașul lui Dumnezeu. Când toată clădirea va fi terminată, atunci se va vedea slava Bisericii în Hristos și slava lui Hristos în Biserică, în toți vecii, din neam în neam, în veci de veci sau din eon în eon.

MIREASA, NEVASTA MIELULUI

»Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!«
(Apocalipsa 21.9)

Părerea fermă a unor învățați că Israelul ar fi mireasa, n-ar trebui să se potrivească, măcar numai pentru faptul că odinioară poporul a ocupat o astfel de poziție. „Mi-aduc aminte de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat.” (Jeremia 2.2) Dar Israel n-a fost cândva doar mireasa, ci a avut loc și cununia. După această căsătorie, Israel și Iuda s-au dedat la curvie și au fost părăsite de bărbatul lor (Domnul Dumnezeu). Acest fapt este de neclintit și despre el vorbește Cuvântul Adevărului fără echivoc, încât nu este nevoie de citate biblice pentru a-l convinge pe cititor. Celui ce nu citește Biblia, ci doar comentarii, nu i se poate dovedi nimic; și nici nu trebuie dovedit ceea ce Israel nu este, ci că Biserica este mireasa. Totuși, mai trebuie reamintit, că Dumnezeu se va mai îndura încă o dată de Israel, fapt despre care citim adesea în Biblie, cum este și în profetul Osea 2.14. „De aceea iată, o voi ademini și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăși viile și valea Acor (turburare) i-o voi preface într-o ușă de nădejde și acolo va cânta ca în vremurile tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.” (A se citi profetul Osea.) Chiar dacă în versetele 19-20 ale aceluiași capitol este vorba despre logodnă, acest lucru nu poate fi privit ca o dovadă că Israel este mireasa. Cea care vrea să se logodească cu Dumnezeu este aceeași cu cea care în versetul 7 din același capitol spune: „Hai să mă întorc iarăși la bărbatul meu cel dintâi, căci eram mai fericită atunci decât acum.” În acest caz nu mai vorbește nimeni despre mireasă și timpul de logodnă. Este întoarcerea unei femei care i-a fost necredincioasă soțului. Dar în Isaia 61.10 citim: „Mă bucur în Domnul și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat în hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantia izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.” Acest ,ca’ ne arată că este vorba doar de o comparație. Ceea ce este scris despre Biserică în calitate de mireasă, este așa de limpede, încât nu necesită multă meditație pentru a înțelege adevărul. Nimeni n-a cunoscut mai bine poziția Bisericii decât apostolul Pavel, apostolul neamurilor, căruia i-a fost încredințată Evanghelia neamurilor. El spune așa de frumos și clar în 2 Corinteni 11.2: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos (ca pe o) fecioară curată. Ce să însemne asta? Ce să facă Hristos cu o fecioară curată? Ce poziție să îmbrace? Chiar dacă n-am avea nici o altă poziție, aceasta singură ar ajunge pentru a recunoaște că fecioara curată va fi logodită cu Hristos (înfațșată Lui), pentru a-I fi mireasă. Dar pentru ca toți copiii lui Dumnezeu să-și recunoască, într-adevăr, înalta lor chemare, același apostol Pavel, ne dă prin Duhul Sfânt o altă învățătură foarte limpede, în Efeseni 5, care nu poate fi înțeleasă greșit: Taina cea mare, despre Hristos și Biserică (deci nu Israel). Ambii, Hristos și Biserica, sunt într-o relație ca bărbat și femeie, (Versetele 31-32): „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)”. Citiți, vă rog, Geneza 1.24, unde sunt scrise aceleași cuvinte, referindu-se la Adam

și Eva și pe care le citează apostolul în epistola către Efeseni 5.31. Ar însemna să ținem ochii închiși intenționat, dacă nu vedem poziția Bisericii în această pildă. Biserica este pentru Hristos, un ajutor potrivit', un ajutor ca Eva pentru Adam. Relația dintre Hristos și Biserică nu este una carnală, ci spirituală. De asemenea, nimeni n-ar privi relația care a existat între Israel și Dumnezeu ca fiind carnală; acest lucru este cu totul exclus; dar ea este atât de intimă, chiar mai intimă decât o relație carnală. Dar despre acest lucru nu se poate spune mai mult decât este scris. „Cine se lipește de Domnul este un singur duh (cu El).” (1 Corinteni 6.17.) Căci noi vom avea un trup duhovnicesc. „Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.” (1 Corinteni 15.44) Pentru aceasta am primit Duhul care este din Dumnezeu, pentru a cunoaște lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu; „Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.” (1 Corinteni 2.12-13) Că nu oricine înțelege această mare taină este ușor de înțeles, tocmai pentru că este o mare taină, care nu poate fi cunoscută tuturor. Și nici nu este de mirare dacă vreunul rămâne la părerea lui, că Israel este mireasa, chiar dacă ar trebui să fie foarte convins prin citatele biblice de mai sus. Dar mai avem și alte învățături minunate în Scriptură, care ne descoperă taina cea mare; acestea sunt pildele din Vechiul Testament. Acesta este lucrul de care se bucură inimile noastre când citim Vechiul Testament și contemplăm pildele: căci găsim în ele taine ascunse; aceasta este ‚marea pradă’. Taina care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, despre care nu este nimic scris în tot Vechiul Testament, putem totuși s-o recunoaștem în toate minunatele prototipuri. Bineînțeles că aceste prototipuri n-au știut că ele au jucat un astfel de rol. Cum era să știe Eliezar, robul lui Avraam, că el este un prototip al Duhului Sfânt; cum puteau să știe: Iosif, Moise, Avraam, David și alții, că erau prototipuri ale lui Hristos, pe care nici nu-L cunoșteau? Astfel găsim în Scriptură multe prototipuri minunate ale miresei, menite să ne aducă în fața ochilor poziția ei unică și multilaterală; să cităm numai câteva.

EVA: ‚Eva’ înseamnă ‚mama celor vii’, ‚dătătoare de viață’, ‚cea care dă viață’, ‚viață’. Că Eva este un prototip al Bisericii, n-ar putea tăgădui nici cel mai învățat teolog, pentru că ar trebui să contrazică învățăturile din epistola către Efeseni 5. „Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului, tuturor fiarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească.” (Geneza 2.20) Că n-a fost intenția lui Dumnezeu să-l lase pe Adam singur, reiese din faptul că El spune: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră”: (Geneza 1.26) și în altă parte: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.” (asemenea lui, corespunzător lui). (Geneza 2.18) Ar fi fost o lipsă în creație dacă Adam ar fi rămas singur. Aceasta n-a fost după gândurile lui Dumnezeu. De aceea El a făcut femeia pentru bărbat. (1 Corinteni 11.9) Și în noua creație ar fi fost o lipsă fără nevasta Mielului. Hristos ar fi rămas singur, fără Biserică, fără mireasă. Cum nu s-a găsit pe tot pământul ajutor pentru Adam, așa nu s-ar fi găsit în cer ajutor pentru Hristos. Acest loc nu l-ar fi putut umple vreun înger sau vreun arhanghel, căci trebuia să fie un ajutor asemenea Lui, potrivit pentru El, cum și Adam a avut nevoie de un ajutor potrivit pentru el. De o semnificație foarte deosebită este și felul cum a fost Eva făcută. (Geneza 2.21-22) Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam și Adam a adormit. Dumnezeu a luat una din coastele lui Adam și a făcut din ea femeia. N-ar trebui să ne fie greu să recunoaștem copia. Hristos n-a căzut într-un somn adânc, ci El a trebuit să moară. Dar n-a rămas în moarte. Și carnea lui a fost străpunsă și abia după moartea Sa a apărut Biserica, pe când Israel exista deja de mult. Atunci și versetele 23-24 din Geneza 2, preluate în Efeseni 5.30, vor fi aplicate Bisericii; căci și ea „este carne din carnea Lui și os din oasele Lui.” Ea a fost luată ‚din’ sau ‚de la’ Hristos. „Și voi prin El sunteți în Hristos Isus ...” (1 Corinteni 1.30). Aceasta pildă nu poate fi mai limpede decât este. Ea ne arată minunatul plan al lui Dumnezeu, pe care l-a conceput înainte

de întemeierea lumii. Plinătatea Aceluia pe care îl reprezintă această pildă, o vom recunoaște abia atunci când vom recunoaște, cum noi am fost cunoscuți.

SEFORA. Sefora înseamnă ‚pasăre’ sau ‚cunună’. Moise a fost lepădat de frații săi, așa cum și azi Hristos este lepădat de frații Lui după trup. În timpul lepădării sale, Dumnezeu i-a dat o femeie, iar femeia aceasta era dintre neamuri, nu era israelită. Dacă Moise este un prototip al lui Hristos, atunci nu ne este greu să recunoaștem al cui prototip este Sefora, adică al Bisericii, care este și ea unită cu Hristos în perioada lepădării Sale. Dragostea ei este cea care îi înviorează inima în timpul acesta când este considerat străin; ea este: bucuria Lui, cununa Lui, slava Lui.

ASNAT: Nu este surprinzător că și soția lui Iosif a trebuit să fie tot o femeie dintre neamuri? Căci și Iosif este un prototip al lui Hristos, care a fost vândut de către frații lui. Ei au vrut să facă rău, dar Dumnezeu a vrut să facă bine. Dumnezeu l-a făcut să fie, în timpul respingerii sale, un susținător al vieții. Faraonul a pus lui Iosif numele: Țafnat-Paeneah, adică ‚salvatorul lumii’ sau ‚susținătorul vieții’. Domnul Isus Hristos este adevăratul salvator al lumii. Înțelesul numelui Asnat nu ne este cunoscut, în schimb îl cunoaștem pe cel al celor doi fii. ‚Manase’ înseamnă ‚cel care uită’ sau ‚care face să fie uitat’. Astfel a putut Iosif să uite, prin fiul său, pe care i l-a dăruit Asnat, nu doar toate necazurile, ci și toată casa tatălui său, prin aceea că a găsit în Asnat toată plăcerea, așa cum Hristos a găsit-o în Biserică. ‚Efraim’ înseamnă ‚rodnicie dublă’. Câtă bucurie trebuie să fi fost! La asta nu s-ar fi gândit: că Dumnezeu îl va binecuvânta și în ‚țara întristării’ lui. Pentru aceasta i-a dat-o Dumnezeu pe Asnat. Nu spune Domnul Însuși? „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână” (Ioan 15.16), versetul 5: „Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă”, versetul 8. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit.”

REBECA: ‚Rebeca’ înseamnă ‚legătură’, ‚lanțuri’, deci: ‚cea care leagă’, ‚fascinant’, adică o frumusețe fermecătoare. Și cum a făcut cinste numelui ei! Căci primul lucru pe care-l citim despre ea este că era frumoasă la înfățișare (deosebit de frumoasă). Sara, mama lui Isaac, moștenitorul, murise în Chiriati-Atar. Ea este o imagine a Israelului, din care S-a născut Hristos după trup și pe care Îl avem aici reprezentat prin Isaac. Dar Israel este mort în păcate și fărădelegi. Sara cea moartă nu-i mai putea fi cu nimic de ajutor lui Isaac. De ceea citim: „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara: a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale, Sara.” (Geneza 24.67) Ce imagine potrivită a Bisericii este Rebeca! Ea ne arată ce este Biserica pentru Hristos, moștenitorul tuturor lucrurilor, acum, în timpul prezent, când Israel nu-i poate oferi nici o mângâiere, pentru că este mort. Rebeca este și un ajutor potrivit pentru el, din rudele lui. (Geneza 24.4) Frumusețea ei deosebită l-a încătușat pe Isaac, cum frumusețea deosebită a Bisericii l-a încătușat pe Hristos. El a iubit-o și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Acest lucru ne este așa de frumos arătat în pilda cu mărgăritarul de mare preț. (Matei 13)

PERLA PREȚIOASĂ

Într-adevăr, aceasta este una din cele mai frumoase pilde pe care le avem despre Biserică. Perla; ce este ea și de unde provine? În această pildă, Domnul a trebuit să aleagă o perlă foarte prețioasă. De ce nu un diamant, un safir, un rubin sau o altă piatră prețioasă? Poate fi vreuna mai prețioasă decât perla? Oricare piatră, oricât de prețioasă ar fi, nu ne este de folos în această pildă, fiind un mineral care poate fi găsit oriunde în pământ sau în stâncă. Orice piatră prețioasă poate fi spartă, iar dacă bucățile rezultate vor fi din nou șlefuite, fiecare ciob poate fi

considerat o piatră prețioasă în sine. Acest lucru în cazul perlei nu este posibil. Dacă o perlă este spartă, nu vor rezulta mai multe perle mici, ci firimituri, care sunt total nevaloroase. Perla se deosebește de orice altă piatră prețioasă și prin aceea că este rezultatul unei ființe vii, al unei scoici, un crustaceu care trăiește în mare. Cu toții cunoaștem acele două părți mici (carapace) din care este alcătuită scoica, ale cărei carapace sunt unite astfel încât se pot deschide și închide ca un portofel. Într-o astfel de carapace trăiește un animal mic. La deschiderea capacelor se întâmplă adesea să intre un corp străin, de obicei un fir de nisip, care se așează, înțepenindu-se, între corpul vietății și peretele capacului. Astfel se produce o rană în corpul animalului, în acea parte. Această rană produce un lichid (serozitate), cu scopul de a înveli acel corp străin. Dar lichidul se usucă în jurul corpului străin, mărindu-l astfel, provocând răni noi serozități. Corpul străin se mărește, în timp, prin depunerea de noi și noi straturi și astfel se naște o perlă. Scoica ni-L prezintă pe Domnul Isus în perioada Lui de umilință. Probabil că cititorul a înțeles deja. Despre o coastă străpunsă am mai auzit noi. Domnului Isus Hristos a trebuit să-I fie străpunsă (deschisă) coasta și din ceea ce a curs din coasta Lui deschisă, din apă și din sânge, în contact cu oamenii, care aici sunt reprezentați de corpul străin, s-a născut Biserica Sa, care este și perla Sa, și mireasa Sa. (1 Ioan 5.6) Isaia 40.15: „Neamurile sunt ca o picătură de apă în vadră, sunt ca praful pe o cumpănă.” Să ne transpunem, în duh, în locul unde se naște perla, pe fundul mării. Este locul morții și al judecății. Perla zace acolo, ascunsă în scoica cu rana dintr-o parte, deschisă (tot așa este și cititorul nostru acum, adăpostit cu Hristos, în Dumnezeu). Și chiar dacă perla n-ar fi ascunsă în scoică, tot ar fi greu de observat în obscuritate, în condițiile de iluminare de acolo, de jos. Toți locuitorii mărilor, de la cele mai mici la cele mai mari, trec pe lângă ea fără a o băga în seamă. Nici cei mai mari monștri marini nu-i cunosc valoarea, nici măcar nu bănuiesc nimic. Exact așa este și cu Biserica Domnului în lumea aceasta; nici chiar cei mai învățați profesori de teologie, nici chiar cei mai puternici stăpânitori ai lumii și nici alte ‚mărimi’ ale lumii, n-au măcar habar, care este esența acelei mici, sărmâne, disprețuite grămăjoare de evlavioși, căci altfel i s-ar alătura. Dar fundul mării nu este scena unde perla trebuie recunoscută și prețuită; scoica trebuie întâi ridicată la suprafață. După ce s-a format perla, scoica trebuie scoasă din mare și trebuie să moară, ca perla să poată fi adusă de la întuneric la lumina minunată a soarelui. (1 Petru 2.9) Căci menirea ei este să strălucească la marile sărbători în bijuteriile și diademele distinselor doamne și să fie admirată. Acesta este locul ei; de aceea există. Tot așa este și cu Biserica Domnului. Rostul ei în prezent nu este să joace un rol în lume și nici să stăpânească. Poziția ei este una cerească și de aceea a trebuit Domnul Isus Hristos să fie îndepărtat din țara celor vii, când misiunea lui a fost îndeplinită și a isprăvit marea și minunata lucrare de mântuire de pe Golgota; pentru ca într-o zi, așa cum frumusețea perlei va fi privită în lumina soarelui, tot așa va fi privită și admirată slava miresei Mielului, acolo sus, în lumină, atunci când o va lua la Sine, în casa Tatălui. Privilegiul credinței este să îplinească deja de acum poziția ei. Domnul Isus a trebuit să moară pentru a aduce Biserica Sa din întuneric la lumina minunată. El a trebuit să învie și să intre în slava Sa, altfel niciodată nu s-ar fi vorbit despre perla cea prețioasă, despre Biserica Sa, despre mireasa Lui sau despre nevasta Mielului. Dacă scoica ar fi rămas pe fundul mării, atunci perla n-ar fi ajuns niciodată la lumină. De aceea spune Domnul Isus: „Vă este de folos să Mă duc, dar dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.” (Ioan 16.7) Mângâietorul, Duhul Sfânt este Acela pe care L-a trimis Tatăl să adune mireasa din lumea aceasta. În curând va veni ziua când Domnul Isus Hristos va veni cu trâmbița lui Dumnezeu și cu glasul unui arhanghel, pentru a ne lua acasă, din valea plângerii (valea întunecoasă, valea umbrei morții) în slava casei Tatălui, unde vom fi pentru totdeauna. Acolo va fi privită minunata slavă a prețioasei perle, în lumina veșnică, de către miriade, îngeri și alți locuitori ai cerului; slava ei va fi preamărită și va fi adorat Acela care i-a dat o astfel de slavă. Dar toată slava care va fi privită, este a Sa, El i-a dat-o. (Ioan 17.22) Totul este de la El, prin El, pentru El. Despre semnificația prețioasei perle, cititorul nu trebuie să aibă nici o îndoială. Dar cine este

cumpărătorul cel bogat? În timp ce perla provine de jos, de pe fundul mării și Biserica Domnului provine de pe pământ, cumpărătorul cel bogat provine de sus, pentru perla de pe pământ, pentru Biserica din cer. Este prealăudatul nostru Domn și Mântuitor. Despre El citim în 2 Corinteni 8.9, că El deși a fost bogat, S-a făcut sărac pentru noi și ca noi, prin sărăcia Lui să devenim bogați. Am fost cumpărați cu un preț mare. (1 Corinteni 6.20). Domnul Isus a vândut totul ca să ne aibă. (Filipeni 2.6-8) Niciodată nu poate fi invers. Chiar dacă perla (Biserica) ar fi și mai prețioasă, Domnul Isus este mult mai prețios, mult mai bogat. Tot ce un om sau toți laolaltă ar putea să adune, se poate denumi, număra, măsura, dar bogățiile Lui sunt nepătrunse. Mereu ne va fi harul oferit gratis, niciodată pe bani sau pentru altceva. (Apocalipsa 22.17, Isaia 55, Romani 3.24, Efeseni 2.8-9)